

אחרי כל מסיבה שתעשה
יישאר בלון אחד
שילווה אותך במשך חודש לפחות

גיליון מס' 2577 ט"ז תמוז תשע"ט * 26 ביולי 2019
כפר הנשיא * עלון פנימי
sachlav@outlook.com עורכת: שושנה שרקי

בית יונתן, מקבוצת "בשביילנו" מברק את כפר הנשיא ביום חגו!

יבורכו הוותיקים המייסדים
פורצי הדרך, החיים ואלה שאינם עמנו
אשר עמלו שנים רבות תחת חמה יוקדת
להקים כאן קהילה מאוחדת!

יבורכו הבנים והתושבים, מחשיכי הדרך
העמלים לקידום היישוב ושלום!

יבורק דור הילדים
הצומח כאן לתפארת!

בהלדמנות זאת, אבקש לברק ולברכות לכם קהילה נהדרת
על שיתוף הפעולה עם בית יונתן,
ובמיוחד למתנדבים היקרים
הפוקדים את הבית ומנצימים את זמנם של הדיירים
בהפעלה, שירה ושיח:
תמר וולפין, ניתנה ניצן, ארלין פירמוסט, מרקי מרקוסון
וסוון בר.
וכמובן גם מתנדבי המכינה לדורותיהם.

תודה מצומק הלב על הנתינה שאינה מובנת מאליה!
מאחלים לכולכם חיים בריאים ושלווים.

דפנה, צוות בית יונתן, הדיירים ומשפחותיהם.

במלאת 71 שנות קיום אני מאחלת לקהילת כפר הנשיא

שנדע לחיות יחד בקבלה וסובלנות
 שנקבל אחד את דעותיו של האחר
 שנברך זה את זה בשלום עם חיוך ובלב פתוח
 שנדע להעריך ולומר תודה על הקיים
 שנשמור על הייחודיות המאפיינת את כפר הנשיא
 שנתרום נהיה מעורבים פעילים ויצירתיים
 שנתברך בשפע כלכלי ולא נדע מחסור
 שנזדקן בכבוד ונחת שנהיה מטופלים ומחובקים
 שהאוכלוסייה תגדל ותתרחב ובתינו יהיו הומים מתינוקות.
 שמערכת החינוך תהיה מקצועית יציבה ומשמעותית
 שנהנה תמיד מסביבה מטופחת פורחת ויפה
 שנהיה שמחים מאושרים ובריאים
 ושנבחר לחיות כאן כל יום מחדש.
 ונאמר אמן

איילת מרום מנהלת חינוך ורווחה

וואו איז חג היה לנו. יום הולדת 71

חג משק אמיתי. בברכת החג כבר הדגיש גל סער שהעיקר זה הרוח, ומשם אפשר להניע לנוע רחוק, אם רוצים, גם ליצירה ופרנסה. שאלתי את עצמי תוך כדי ובסוף הערב ממה כל כך נהייתי? לא היו שם זיקוקים, לא שמפניה, שום דבר אקסטרה מיוחד... התשובה היא שההנאה היתה בפשטות, בחום הלב, בהרגשת הקירבה. מהטבעיות. מלהיות אנחנו עם כל מה שסחבנו איתנו כלנו יחד וכל אחד לחוד, עד הלום, עם כל מה שיש. וזה המון.

את הבמה חיממו נציגי כיתות ביה"ס של כל הזמנים, עם כל הדגלים. הילדים רקדו...

ואז הגיע הסירטון עם יגיל אורנית ואלינוע בעריכת איאן. תיכף תקראו גם מי כתב ואיך. והיינו עוד יותר אנחנו, בנקודות החיבור הכי יומיומיות שלנו. צחקנו על עצמנו וזה היה הכי כיף, כיף שלקחנו איתנו לכל מקום בו ישבנו או נפגשנו - על הדשא סביב הבריכה - צחקנו מעצמנו ולא הפסקנו להתפעל כמו תמיד מהכישרונות שגרים בתוכנו.

העוגות הנפלאות, הפעילויות לילדים, והפסקות החשמל בבריכה... הלהקה שחוותה קשיי חיבור ואז הביאו אותה בשמחה וריקודים. כן, השלימו את מה שאנחנו כבר יודעים עלינו.

כאלה אנחנו וזה עובר וזורם משופר ומשודרג גם לדורות הבאים ...

ושרק יישאר ככה לעולם.

שושנה שרקי

אנחנו מה שאנחנו מורגלים לעשות.

אריסטו

So Low כפר הנשיא / מיכל אשחר

מאז שהוקרן לראשונה סרטון So Low כפר הנשיא בחג המשק, התגובות המפרגנות זורמות ללא הרף, וזה כיף גדול. אז רציתי לספר כמה מילים על אבותיו הרוחניים של הסרטון ועל תהליך יציאתו מן הכוח אל הפועל – מרעיון וחזון שמדגדג בקצה האצבעות ועד לתוצאה המהממת שעשתה לנו את הערב ובגדול.

הסרטון שלנו הוא אח צעיר – ומוצלח ביותר, אם יורשה לי לומר - לסידרה ארוכה של סרטוני So Low שהופקו ופורסמו ברשת האינטרנט (כלומר ביוטיוב) בשנה האחרונה. הסרטון המקורי, הראשון יצא באוקטובר, כפירסומת לפסטיבל שהתקיים בחיפה, וניתן לראות אותו כאן <https://www.youtube.com/watch?v=gqB9ruSD2Uc>, או פשוט לחפש ביוטיוב "סו לואו חיפה".

זמן קצר אחר כך החלו להופיע גרסאות כיסוי: סו לואו אימא משקיעה <https://www.youtube.com/watch?v=1-fZDnbomn4&t=12s> הוא מהטובים שבהם, אבל יש גם של הצופים, רוחניקיות, עין חרוד, כפר סאלד, הפקולטה להנדסה אזרחית בטכניון, מחזור מג' של תיכון נווה חנה... הבנתם את הרעיון...

אחרי צפיה בכמה מאלה, נראה לי לא הגיוני שלכפר הנשיא לא יהיה. מפה לשם, דיברתי עם טל, מפה לשם, כתבנו כמה שורות, סתם ככה, שמתי במגירה ושכחתי מזה. לקראת פורים, חשבתי לעשות מזה קטע במסיבה, אבל זה היה רק רעיון וזה לא זז לשום מקום. האמת שבמסיבה עצמה הופתעתי שאף אחד אחר לא עשה את זה. לקראת יום העצמאות העניין התעורר, צוות החג התלהב, הוצאנו את הטקסט מהמגירה וכתבנו עוד כמה שורות, נהנינו חבל על הזמן.

ואז רציתי שעוד אנשים, ורצוי עם קצת יותר ותק בקיבוץ, יסתכלו על מה שכתבנו, יגידו את דעתם ויוסיפו שורות ונושאים. לשמחתי, חשבתי על רוני וגנר. רוני הכירה את הקונספט, קראה את הטקסט, התלהבה, אבל חשבה, ותכל'ס בצדק, שזה מתאים יותר לחג המשק. דיברנו עוד קצת על אפשרויות לשחקנים וכאן פחות או יותר נגמר החלק שלנו: רוני לקחה את זה והרימה את זה באופן מדהים ומקצועי, הכפילה את הטקסט פי שלוש, גייסה את כולם,

וביחד עם איאן שהתגייס גם הוא, במקצועיות ענקית ובמסירות אינסופית (ימים ולילות של צילום, הקלטת סאונד, עריכה, פסקול, אפקטים... והכל בהתנדבות!) וצוות השחקנים האלופים - איזה מזל שיש לנו כאן כישרונות כאלה - עשתה את זה.

נקודה לטריוויה: רוב הסרטונים בז'אנר הם באורך שלוש וחצי דקות. אורך הסרטון שלנו הוא יותר מכפול (!), אבל הוא כל כך טוב שזה לא מורגש.

בשביל לראות את הסרטון אפשר להיכנס ליוטיוב ולכתוב את כותרת המאמר הזה, או ללחוץ כאן

<https://www.youtube.com/watch?v=aeSLPecG-zE>

צפייה מהנה ושוב תודה מכל הלב לכל העוסקים במלאכה!

כיף גדול כשמשהו מצליח, כשחזון ורעיון מתגשמים, ועוד

אתר: כפר הנשיא סיפור מקומי /רחל גינת

אם אין ע -

את/ה א

מתנה לחג המשק ה-71, מאת הארכיון, דוד אלמן ורחל גינת.

ראשית - הקישור לאתר:

<https://khanassi.localtimeline.com/index.php?lang=he>

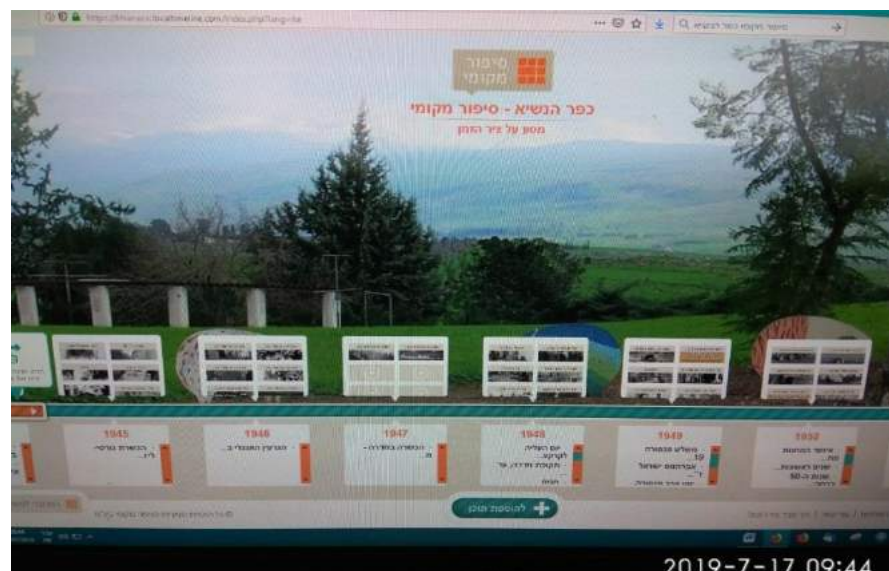
ואפשר פשוט לגל: כפר הנשיא סיפור מקומי

מה באתר: ארכיון אינטראקטיבי של כולנו, ובו המון תמונות מההיסטוריה של כפר הנשיא, שנים רבות (סרוקים במלואם, תודות לעבודה אין-סופית של דוד), העלונים, הנצחה, מחזורי הכיתות ועוד.

זו רק ההתחלה, אנו מוסיפים עוד ועוד חומרים, ובקרוב תוסיפו גם אתם! כל הטוב הזה מחכה לכם!

ניתן לכתוב בחלון מימין מילת חיפוש (גרעין ה? גמדא? הרחבה? זיג? שם?), ומיד תקבלו את כל החומר הקיים כרגע בנושא זה. אל פחד, לא ניתן לקלקל. פשוט הכנסו לאתר, ותהנו!

לפי שנים, או לפי נושאים, או סתם לשוטט. חיך נוסטלגי מובטח!

המטרה לעתיד היא שכל אחד יוסיף תמונות, הערות, זכרונות משלו. וכך נבנה ארכיון משותף ורב גווני. הדרכה נוספת תהיה בהקדם. נשמח לכל שאלה, הערה, ביקורת...

רחל

נפגשים במפגש...

שמחה לשתף אתכם
בטעימה מחוויות המפגש האחרונות...

- ד"ר רוברט קסטנבנד הגיע אלינו לשיחה פתוחה בנושא רפואה פנימית ומחלות.
היה מעניין: ד"ר קסטנבנד שיתף אותנו מניסיונו, ענה על שאלות, וחשף בפינו את גישתו לרפואה ולחיים בכלל.
יצאנו עם מסקנה אחת מאוד ברורה והיא החשיבות שבחיוך ובגישה חיובית לחיים. שנהיה בריאים.

- איציק בן דור הגיע לשתף אותנו בפעילות הכל כך חשובה של איחוד ההצלה וכיצד אנו יכולים להיעזר בהם ואף להציל חיים.
איציק השאיר אצלי מגנטים עם מספר החרום: 1221 אליו ניתן לפנות ואתם מוזמנים לבוא לקחת מגנט מהמפגש. המון תודה לאיציק!

- לכבוד הקיץ- מקס מעשיר את החוגים שלו בתכנים חדשים ומרעננים- כדאי להישאר מעודכנים. השבוע אנו מתחילים בפרויקט 'סרטים קלאסיים בצפייה מונחית'... להנאתכם.
תוכנית החוגים של מקס מופיעה באופן קבוע על לוחות המודעות וניתן לקבלה למייל בתיאום עם מקס. ישר כוח!

- ממתק מיוחד הגיע אלינו בחמישי האחרון- גנון שחף הצטרף לארוחת הבוקר הקבועה אשר מתקיימת במפגש. ילדי וצוות הגנון שיתפו אותנו בשירים ובתכנים אותם הם לומדים. אכלנו יחד, שרנו יחד, דיקלמנו, השתוללנו והרבה צחקנו. שמחנו ללמוד על הצוות, ולהכיר את הילדים- אשר רובם נכדים ונינים שלנו ושל חברינו... בקרוב נקיים מפגש קיץ משותף- פרטים בהמשך.

- ביום שני הקרוב **22/7** בשעה 10:00
הנכם מוזמנים להרצאה מרתקת מפי טומי עמית.
טומי ידבר על הסיפור והאיש לורנס אוליפנט.

טומי, אשר כתב מאמר בשם 'הנדבן הנודע והכת הנסתרת' יעשיר אותנו כמו שרק טומי יודע לעשות... לא כדאי לפספס!

- עוד הרצאה אותה לא כדאי לכם לפספס:
שבוע לאחר מכן- יום שני ה- **29/7** בשעה 10:00
רחל גינת תגיע לחשוף בפנינו את:
כפר הנשיא- סיפור מקומי
אתר הארכיון החדש, הרעיון מאחורי סיפור מקומי, תמונות, נוסטלגיה ועוד הרבה...

שוב מגיע סוף שבוע, זמן למשפחה, זמן למנוחה... מאחלת שבת
מבורכת לכולם. בריאות לכולם ו...
ניפגש במפגש... שיפי

על דא ועל הא / חעט: תמר וולפין

איסלנד:

כמעט שבועיים טיילנו באיסלנד, אי קרוב לאזור הארקטי, שהכל בו שונה מאד מכל מה שהכרתי מלימודי הגיאוגרפיה, מכל מה שאני יודעת על מדינות שונות. במשך 12 יום (11 לילות) לא ראינו דקה אחת של לילה. במשך 24 שעות ביממה שרר אור יום, בשיא הלילה – נראה האור כמו בשעת דמדומים אצלנו, אבל חושך לא היה בכלל.

הפרלמנט הקדום:

במאה התשיעית נכבשה איסלנד על ידי הוויקינגים והם הפכו להיות תושבי האי, והתפזרו בכל מרחביו. פעם בשנה בסביבת היום הארוך ביותר, היו כל תושבי האי מתאספים בבקעה אחת, לא רחוק מרייקיאוויק של היום. שם במשך שבוע הם קיימו דיונים וקבלו החלטות על החוקה שלהם. הם בחרו את מנהיגיהם ומנהיגי המחוזות השונים. תואר המלוכה לא עבר שם בירושה ועל המלך הייתה החובה להיבחר על ידי העם. כעבור שבוע, שבו נחתמו גם עסקאות שונות, נערכו שידוכים והתקיימו מפגשים חזרו האיסלנדיים איש לביתו. דמוקרטיה ישירה מלפני 1200 שנה.

הכבשים כמשל:

כבר ביום השני לטיול התחלתי להבחין בצדי הדרך, על העשב קבוצות קטנטנות של כבשים. לא היו עדרים, לא היה רועה, ולא היה ברור למי שייכות הכבשים האלה. מסתבר, שבכל רחבי האי, בכל מקום שגדל עשב, מפוזרות כבשים. בדרך כלל בשלושות: אם ושני טלאים. בעונה זאת הטלאים כבר די גדולים, ולא רואים את ההבדל בין השלושה. הכבשים כולן מסומנות על ידי האיכרים – הבעלים שלהן. איש אינו גונב (לא להאמין!).

ואז, בשבוע האחרון של ספטמבר, ממש לפני תחילת החורף, מתקיים גיוס כללי באיסלנד, בעיקר של האיכרים והעוזרים שלהם, ובעזרת ג'יפים וכלבים הם מכנסים את כל הכבשים מכל שטחי המרעה בכל רחבי האי אל תוך מכלאות. שם ממיינים אותן על פי הסימנים המזהים, והאיכרים לוקחים אותן לגז ולשחיטה, תוך שמירה על כמות מסוימת לרבייה.

במשך החורף נמצאות הכבשים במכלאות (אוכלות חציר שבעונה זאת כבר קצרו וארזו בחבילות עגולות, עטופות בניילון מיוחד המיוצר אצלנו, בקיבוץ גבת), ובאביב, כאשר נולדים הטלאים – מסמנים את האימהות וצאצאיהן ומשחררים אותן להתפזר על פני כל מישורי איסלנד. יש מה ללמוד מהאיסלנדים!

אולי אספר על עוד פכים קטנים שקלטתי ולמדתי בטיול מופלא זה.

לא רק בלוויות:

בכל פעם שאנחנו מלווים לבית העלמין חברים שלנו, מגיעים המוני בני משק, וזאת הזדמנות נהדרת לפגוש אותם. תמיד אני חוזרת ומבקשת שנראה אותם לא רק בלוויות.

השבוע, בחג המשק, ובברנץ" הנפלא שהתקיים בשבת, ראינו מפגשים מרגשים בין בני הכתות השונות, וזה היה ממש מחמם לב.

תודה על חג המשק הנפלא שאורגן על ידי כל כך הרבה צעירים. המשמרת החדשה תפסה את מקומה ליד ההגה של חיי התרבות שלנו, ואנחנו יכולים רק ליהנות.

ירוק ירוק הגזר:

כבר עשרות שנים מלווים את שבוע המחנן הפזמונים, הראפים והקריאות, אשר עוברים מדור לדור מהורים לילדיהם, ומשם לנכדים. כל שנה מתרחש לו שוב הנס הזה. ילדים שרק לפני שנה היו ה"צוציקים" שלמדו לצעוק "אדום אדום המלפפון, ירוק ירוק הגזר", עתה הם מדריכים צעירים בעצמם, ובעוד כמה שנים יפנו את השטח לטובת טלאים וגדיים צעירים שיהפכו למנהיגי העדר... זהו טיבו של חינוך בלתי פורמלי, תנועת נוער למופת.

המון תודה קודם כל להדס ווייסבקר על ארגון המחנן, ולכל מי שסייע בעדו, ותודה לקומונה של "השומר החדש" שעסקה בהדרכה, ממש לפני פרידה מאתנו. מאחלים לכם שרות צבאי משמעותי, ותזכרו תמיד את המקום המיוחד הזה שנקרא כפר הנשיא.

שיהיה סופ"ש רגוע ולא חם במיוחד

תמר

מסיימי י"ב יוצאים לדרך חדשה

מיכאל יצחקי; יוצא לשנת שירות לבית ספר שדה, ב'שדה בוקר'.
 גידי בר דוד; יוצא לשנת שירות ב'שנטי' במדבר.
 נופר גודמן; יוצאת לשנת שירות בניצנה.
 שחר שמואל; יוצאת לשנת שירות בנירים.
 דולי (דרור) שטיינר; מתגייסת כדי להגן על המולדת.
 גאים בכם ומאחלים לכל אחד מכם סיפוק הנאה והצלחה.
 באהבה מבית כפר-הנשיא כולו.

נעים להכיר / מיכל אשחר

השאלות זהות בכל שבוע, השאיפה היא

להכיר את כל חברי הקהילה,

והשבוע – אלזה רודולף

גרה בשכונת עשור

איך הגעתי לקיבוץ

נולדתי בגרמניה, ולא ידעתי שאני יהודיה.

אמי היתה יהודיה, אבל בבית לא היה שום

סימן של יהדות. אמי היתה בת דודה של ג'ין

וטרמן, שהיתה חברה בקיבוץ והיתה נשואה לפרנק וטרמן.

היא גם נולדה בגרמניה, אך הגיעה לאנגליה בשנות השלושים, ומשם לישראל. כאשר ג'ין נפטרה, פרנק נסע הרבה, וכשהיה באירופה תמיד ביקר את הורי. אני גרתי קרוב אליהם וכך הייתי פוגשת אותו. הייתי נשואה, עם ילדים, אך היה לי חשוב להישאר קרובה אל הורי, כי בזמן מלחמת העולם השנייה נפרדתי מהם.

כשפרנק ביקר, אחרי שבעלי נפטר, הייתי לוקחת אותו למוזיאונים ולתיאטרון. בשנת 1999 גיליתי שאני יהודיה, והחלטתי לבוא לישראל, לביקור של שבועיים. בינתיים גיליתי שהיו לי עוד קרובים בארץ, ופרנק, שפגש אותי בשדה התעופה, לקח אותי להכיר את כולם. זאת היתה הפעם הראשונה שהיתה לי משפחה גדולה, כי כל משפחת אמי הושמדה בשואה.

פרנק היה מאד אדיב, נחמד והגון. כשנפרדנו בשדה התעופה הוא בכה ואמר שאני אישה נפלאה. זה עשה לי את "הקליק". לא חשבתי שמישהו יכול להיות כל כך נחמד, כי בעלי הראשון לא היה כזה. אחרי שאמי נפטרה פרנק הגיע לגרמניה ושאל אם אני רוצה לבוא לישראל. הגעתי לכאן בשנת 2000, ונשארתי.

מה אני עושה בחיים

בצעירותי למדתי הנדסת חומרים לתעשייה, בעקבות אבי שהיה מהנדס מכרות. יותר מאוחר בחיי הפכתי למורה. לימדתי את כל המקצועות ואף נבחרתי למנהלת בית ספר.

עכשיו אני בפנסיה, ואני מאד עסוקה. אני הולכת לחוגים של תרצה ושל מקס במפגש, מתעמלת בהליכה ובבריכה, מטפלת (השקייה) ב11 קברים בבית הקברות, פוגשת חברים, עושה קניות, מבשלת ומנקה לבד. רק לגינה יש לי גן.

קרובי משפחה בקיבוץ

בן דודי מדרגה שניה- **חנן ווטרמן** ומשפחתו – **נעמי ומאיה**. הם עוזרים לי בהרבה דברים.

כמה מילים על הקיבוץ

אני גרה כאן למרות שאני לא מקובלת כשווה, וחלק מהחברים רואים אותי כלא שייכת. אך אני יכולה לחיות עם זה, כי גם בגרמניה הרגשתי לא שייכת. יש לי פה חברים טובים, וזה מספיק לי.

משהו שאני רוצה לספר

נולדתי בגרמניה בשנת 1931 ותמיד הרגשתי בודדה. אני זוכרת שבבית היתה אווירה של פחד וחוסר בטחון, ולא ידעתי למה. ההורים שלי לא גילו לי שאימי ממשפחה יהודיה. אבי לא היה יהודי, אך הוא נאלץ לסבול יחד עם אימי. כאשר אבי סירב להתגרש מאימי, הוא וויתר על משכורתו כמנהל מכרה, והמשיך לעבוד כמנהל, אך במשכורת של פועל פשוט. אנשים עברו לצד השני ברחוב כשנתקלו באימי. כששיחקתי ברחוב, הילדים האחרים נקראו לבוא הביתה, ואני לא ידעתי למה. לקחו את אימי למחנה עבודה, ואז למחנה ריכוז (טרזיאנשטט), ושנתיים היא לא היתה בבית. אותי גירשו מבית הספר, ונשלחתי למשפחה אומנת בכפר עד סוף המלחמה. הסבים נשלחו למחנה, אך כשבאנו להיפרד מהם לא הבנתי וחשבתי שהם נוסעים לחופשה. עד היום יש לי רגשות אשמה על שצחקתי בפרידה מהם.

כשהייתי בת 68, הכניסייה הפרוטסטנטית שאליה הייתי שייכת הביאה מרצים יהודיים מהעולם, לספר על היהדות ועל ישראל. הגיע גם רב מירושלים, פרופסור באוניברסיטה העברית, ואני הלכתי להרצאות שלו. אחרי כמה הרצאות, סיפרתי לו שאני באה ממשפחה שיש בה יהודים, אבל לא הבנתי מה זה אומר, כי לא סיפרו לי כלום בילדותי. הייתי בת יחידה. הוא עבד גם ביד ושם ואמר לי לכתוב לו את הפרטים שאני זוכרת.

לעולם לא אשכח את הביקור הבא שלו, כאשר הוא אמר לי: את יודעת שאת יהודיה? זאת היתה הרגשה שקשה לתאר. הרגשתי כאילו ידעתי תמיד, שאני שונה, ולא שייכת, ועכשיו אני מבינה...

תודה רבה אילזה, נעים להכיר!

שבח ושלום

דוד אלמן

פינת הויזואולוגיה

Visualogy corner (David Ellman)

והפעם... פעילות קצת אחרת

